

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 152/09-62

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. júla 2009 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošikovej a zo sudcov Jána Lubyho a Ladislava Orosza v konaní o sťažnosti M. L., L., zastúpeného advokátom JUDr. A. E., N., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Nitra v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T/34/2007 v súvislosti s nedodržaním požiadavky neodkladnosti a urýchlenosti rozhodovania o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu z 3. júla 2007 takto

r o z h o d o l :

1. Základné práva M. L. podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Nitra v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T/34/2007 v súvislosti s nedodržaním požiadavky neodkladnosti a urýchlenosti rozhodovania o jeho žiadosti o prepustenie z väzby z 3. júla 2007 p o r u š e n é b o l i .

2. Okresný súd Nitra je povinný uhradiť M. L. trovy konania v sume 248,70 € [slovom dvestoštyridsaťosem eur a sedemdesiat centov (7 492,24 Sk)] na účet jeho právneho zástupcu JUDr. A. E., N., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. IV. ÚS 152/09 z 30. apríla 2009 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť M. L. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T/34/2007 v súvislosti s nedodržaním požiadavky neodkladnosti a urýchlenosti rozhodovania o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu z 3. júla 2007 (ďalej len „žiadosť o prepustenie z väzby“).

Sťažovateľ 3. júla 2007 požiadal prostredníctvom svojho obhajcu o prepustenie z väzby. Okresný súd uznesením sp. zn. 1 T/34/2007 zo 17. augusta 2007, ako uvádza sťažovateľ, „rozhodol tak, že podanú žiadosť podľa § 79 ods. 3 Tr. por. súd zamietol. Uvedené uznesenie bolo sťažovateľovi doručené dňa 19. 08. 2007. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ dňa 23. 08. 2007 sťažnosť, ktorú ďalej odôvodnil prostredníctvom obhajcu písomným podaním zo dňa 27. 08. 2007. O tejto sťažnosti rozhodoval Krajský súd v Nitre uznesením sp. zn. 4 Tos/45/2007 na neverejnom zasadnutí konanom dňa 19. 09. 2007 tak, že podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sťažnosť zamietol. Uvedené uznesenie bolo sťažovateľovi doručené dňa 30. 10. 2007.“

Nedodržaním postulátu urýchleného rozhodovania zo strany okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T/34/2007 došlo podľa názoru sťažovateľa k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru, a preto navrhuje, aby ústavný súd vo veci vydal nález, v ktorom vysloví porušenie jeho označených práv. Sťažovateľ taktiež požaduje priznanie finančného zadosťučinenia v sume 3 319,40 € (100 000 Sk) a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 394,93 € (11 897,62 Sk).

Okresný súd sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti podaním sp. zn. Spr.100/2008 z 9. júna 2009, v ktorom podrobne opísal priebeh konania v uvedenej väzobnej veci.

Na základe vo vyjadrení uvedeného chronologického postupu je okresný súd toho názoru, že *„nedošlo zo strany Okresného súdu Nitra k porušeniu základných práv obžalovaného M. L. podľa článku 17 odsek 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a podľa článku 8 odsek 2 a 5 Listiny základných práv a slobôd a práv podľa článku 5 odsek 1 písmeno c) a odsek 3, 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Okresný súd Nitra ako i senát a sudkyňa JUDr. A. T. konali v predmetnej veci urýchlene a podľa mňa bez prietahov.*

Chcem podotknúť, že senát Okresného súdu Nitra dňa 03. 07. 2007 na hlavnom pojednávaní prejednával trestnú vec obžalovaného za prítomnosti jeho obhajcu, vec bola prejednávaná od 08.30 hod. do 17.00 hod., na pojednávaní sa zúčastnil obhajca obžalovaného M. L., tento po celý čas pojednávania neuviedol sudkyňu, že podal žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu obžalovaného M. L. a toto neuviedol ani obžalovaný. Ak by, podľa mňa, toto uviedli na pojednávaní, nič nebránilo sudkyňu a senátu, aby už v deň 03. 07. 2007 na hlavnom pojednávaní rozhodli o žiadosti obžalovaného M. L. o prepustenie z väzby na slobodu. Je treba sa zamyslieť, aký mal zámer obhajca JUDr. A. E., keď o žiadosti obžalovaného M. L. o prepustenie z väzby na slobodu nehovoril na pojednávaní dňa 03. 07. 2007.“.

K vyjadreniu okresného súdu sťažovateľ zaujal stanovisko podaním doručeným ústavnému súdu 26. júna 2009, v ktorom okrem iného uviedol: *„Podľa názoru sťažovateľa*

M. L., ako aj podľa môjho názoru, vzniknuté priedahy v konaní oboch súdov o sťažovateľovej žiadosti o prepustenie z väzby objektívne nemohli byť zapríčinené naším konaním. Ku písomnému podaniu žiadosti o prepustenie z väzby dňa 03. 07. 2007 poznamenávam, že toto bolo osobne podané na podateľňu Okresného súdu Nitra z dôvodu, že nebolo isté, či sa hlavné pojednávanie Okresného súdu Nitra v danej veci dňa 03. 07. 2007 vôbec uskutoční, nakoľko spoluobvinený J. B. avizoval podanie námietky zaujatosti voči celému senátu Okresného súdu Nitra rozhodujúcemu v tejto trestnej veci. Takisto nám nie je zrejmé, čo iné, ako prepustenie obžalovaného M. L. z väzby, mohol daným písomným podaním sťažovateľ, resp. jeho obhajca, sledovať. Poukazujem na to, že aj ostatné žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby v tejto veci boli podávané písomne, a nepredstavovalo to žiadnu prekážku pre urýchlené konanie a rozhodovanie súdov.

Sme toho názoru, že ústavná sťažnosť obž. M. L. je v časti prijatej Ústavným súdom Slovenskej republiky na ďalšie konanie dôvodná a nebola vyvrátená ani skutočnosťami uvedenými vo vyjadreniach Okresného súdu Nitra sp. zn. Spr. 100/08 zo dňa 09. 06. 2009.“

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ namieta, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T/34/2007 súvisiacim s rozhodovaním o jeho žiadosti o prepustenie z väzby došlo k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Ústavný súd vo svojej stabilizovanej judikatúre už viackrát poukázal na to, že v ustanoveniach čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy týkajúcich sa práva na osobnú slobodu je obsiahnuté tak právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná, ako aj právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú dobu, alebo byť prepustený počas konania, teda práva, ktoré vyplývajú aj z čl. 5 ods. 4 dohovoru (m. m. III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05).

Z konštantnej judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že na konanie, predmetom ktorého je súdne preskúmanie zákonnosti väzby a existencie všetkých jej podmienok, je aplikovateľný aj čl. 5 ods. 4 dohovoru (m. m. III. ÚS 227/03).

Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) väzba má mať striktné obmedzené trvanie, a preto má byť zaručená možnosť jej kontroly v krátkych intervaloch. Aké časové obdobia budú akceptovateľné a aké nie, bude zrejme závisieť od konkrétnych okolností (Bezichieri z roku 1989, A-164, § 21, Neumeister z roku 1968, A-8, § 24 a Sanchez - Reisse z roku 1986, A-107, § 55).

Článok 5 ods. 4 dohovoru tým, že osobám pozbaveným slobody zaručuje právo iniciovať konanie, v ktorom môžu spochybníť zákonnosť pozbavenia slobody, dáva týmto osobám právo aj na to, aby po začatí takéhoto konania bolo súdom urýchlene rozhodnuté o zákonnosti pozbavenia slobody a nariadené jeho ukončenie, ak sa ukáže ako nezákonné (Rehbock c. Slovinsko, rozhodnutie z 28. novembra 2000, Vodeničarov c. Slovenská republika, rozsudok z 21. decembra 2000, § 33 - § 36).

Podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu požiadavke prednostného a urýchleného rozhodovania vo väzobných veciach v zmysle čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ako aj čl. 5 ods. 4 dohovoru v zásade nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale na týždne. Tejto požiadavke preto spravidla nemôže zodpovedať lehota konania presahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca a ani nečinnosť trvajúca niekoľko týždňov (m. m. III. ÚS 255/03, IV. ÚS 253/05, III. ÚS 345/06).

Požiadavka rozhodovať vo väzobných veciach prednostne a urýchlene patrí aj k základným zásadám trestného konania a je zakotvená v § 2 ods. 6 Trestného poriadku, podľa ktorého ak tento zákon neustanovuje inak, orgány činné v trestnom konaní a sudy konajú z úradnej povinnosti. Väzobné veci sú povinné vybavovať prednostne a urýchlene.

Zo sťažnosti sťažovateľa, z ním predloženej dokumentácie, ako aj zo súvisiaceho súdneho spisu ústavný súd zistil, že:

- 3. júla 2007 sa na okresnom súde uskutočnilo hlavné pojednávanie, na ktorom spoluobvinený vzniesol námietku zaujatosti vo vzťahu voči celému senátu, o ktorej predsedníčka senátu rozhodla tak, že členovia senátu nie sú vylúčení z prerokovania vecí, spoluobvinený podal sťažnosť proti tomuto uzneseniu okresného súdu, zároveň právny zástupca sťažovateľa v ten istý deň osobne podal do podateľne okresného súdu žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby,

- 6. júla 2007 zákonná sudkyňa dala pokyn kancelárii, aby spis bol daný na lehotu do vrátenia spisu z Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) po rozhodnutí o sťažnosti spoluobvineného, zároveň bolo vyhotovené písomné uznesenie o nevyhlásení senátu,

- 17. júla 2007 bol spis predložený krajskému súdu (predkladacia správa zo 16. júla 2007) na rozhodnutie o sťažnosti spoluobvineného, krajský súd nariadil termín neverejného zasadnutia na tento deň o 14.30 h, keď aj rozhodol (sťažnosť spoluobvineného zamietol),

- 23. júla 2007 bol spis vrátený okresnému súdu spolu s rozhodnutím o sťažnosti spoluobvineného,

- 2. augusta 2007 zákonná sudkyňa dala pokyn na doručenie rozhodnutia krajského súdu spoluobvinenému a jeho advokátovi a taktiež bol nariadený termín neverejného zasadnutia vo veci sťažovateľovej žiadosti o prepustenie z väzby na 17. august 2007,

- 17. augusta 2007 okresný súd zamietol sťažovateľovu žiadosť o prepustenie z väzby,

- 21. augusta 2007 zákonná sudkyňa dala pokyn na doručenie písomného vyhotovenia uznesenia o zamietnutí (sťažovateľovi doručené 22. augusta 2007 a obhajcovi 26. augusta 2007),

- 24. augusta 2007 spoluobvinený podal žiadosť o prepustenie z väzby,

- 27. a 28. augusta 2007 sťažovateľ a jeho právny zástupca podali sťažnosti proti zamietajúcemu uzneseniu okresného súdu,

- 6. septembra 2007 okresný súd rozhodol o žiadosti spoluobvineného o prepustenie z väzby,

- 12. septembra 2007 okresný súd dal pokyn na doručenie zamietajúceho uznesenia spoluobvinenému,

- 17. septembra 2007 bol spis predložený krajskému súdu na rozhodnutie o sťažovateľovej sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu o zamietnutí jeho žiadosti o prepustenie z väzby, krajský súd v ten istý deň hneď nariadil termín neverejného zasadnutia na 19. september 2007, keď aj rozhodol (sťažnosť sťažovateľa zamietol),

- 20. septembra 2007 bol spis vrátený okresnému súdu aj s rozhodnutím krajského súdu,

- 21. septembra 2007 dal okresný súd pokyn na doručenie rozhodnutia krajského súdu sťažovateľovi a jeho obhajcovi (obhajcovi doručené 27. septembra 2007 a sťažovateľovi 30. októbra 2007).

Ústavný súd konštatuje, že od 3. júla 2007, keď bola okresnému súdu podaná žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobody, do 27. septembra 2007, keď bolo obhajcovi sťažovateľa doručené uznesenie krajského súdu z 19. septembra 2007 o zamietnutí sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu zo 17. augusta 2007, uplynula doba takmer tri mesiace. Zákonná sudkyňa sa so žiadosťou sťažovateľa o prepustenie z väzby oboznámila už 6. júla 2007 (t. j. už tretí deň po jej podaní), keď dala trestnej kancelárii pokyn, aby bol spis uložený na lehotu do vrátenia spisu z krajského súdu po rozhodnutí o sťažnosti spoluobvineného proti uzneseniu okresného súdu o nevyhlásení senátu z prerokovávaní trestnej veci. Spis bol však krajskému súdu predložený 17. júla 2007 (t. j. po 13 dňoch), kde sa nachádzal iba 6 dní (do 22. júla 2007). Po vrátení spisu okresnému súdu 23. júla 2007 zákonná sudkyňa rozhodla o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby až 17. augusta 2007 (t. j. po uplynutí 25 dní). Aj sťažnosť sťažovateľa z 27. augusta 2007 proti zamietajúcemu uzneseniu okresného súdu zo 17. augusta 2007 bola krajskému súdu predložená až 17. septembra 2007. O konečnom verdikte krajského súdu z 19. septembra 2007 sa dozvedel obhajca 27. septembra 2007, resp. sťažovateľ 30. októbra 2007, keď im bolo prostredníctvom okresného súdu doručené rozhodnutie sťažnostného súdu o zamietnutí sťažnosti proti prvostupňovému rozhodnutiu.

Podľa názoru ústavného súdu uvedený postup okresného súdu nezodpovedá požiadavkám na prednostné a urýchlené rozhodovanie vo väzobných veciach, tak ako vyplývajú z Trestného poriadku, ako aj zo stabilizovanej judikatúry ESĽP a tiež z konštantnej judikatúry ústavného súdu. Ústavný súd poukazuje aj na to, že z celkovej doby (takmer troch mesiacov) rozhodovania o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu krajský súd rozhodoval vo veci iba osem dní, preto zodpovednosť za celkovú dĺžku konania vo väzobnej veci sťažovateľa bolo potrebné pripísať iba na vrub okresnému súdu.

Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení z 9. júna 2009 k správaniu sťažovateľa uviedol: *„Senát Okresného súdu Nitra dňa 03. 07. 2007 na hlavnom pojednávaní prejednával trestnú vec obžalovaného za prítomnosti jeho obhajcu, vec bola prejednávaná od 08.30 hod. do 17.00 hod, na pojednávaní sa zúčastnil obhajca*

obžalovaného M. L., tento po celý čas pojednávania neuviedol sudkyni, že podal žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu... a toto neuviedol ani obžalovaný.“

Ak by podľa názoru okresného súdu túto skutočnosť uviedol sťažovateľ alebo jeho obhajca na hlavnom pojednávaní, „nič by nebránilo sudkyni a senátu, aby už v deň 03. 07. 2007 na hlavnom pojednávaní rozhodli o žiadosti obžalovaného M. L. o prepustenie z väzby na slobodu“.

Právny zástupca sťažovateľa sa k tejto skutočnosti vyjadril tak, že žiadosť o prepustenie sťažovateľa z väzby podal osobne do podateľne okresného súdu z dôvodu, že „nebolo isté, či sa hlavné pojednávanie... v danej veci dňa 03. 07. 2007 vôbec uskutoční, nakoľko spoluobvinený... avizoval podanie námietky zaujatosti voči celému senátu Okresného súdu Nitra rozhodujúcemu v tejto trestnej veci“.

Podľa názoru ústavného súdu obhajca sťažovateľa mohol dôvodne predpokladať, že ak spoluobvinený uplatnil svoje procesné práva a podal námietku zaujatosti senátu okresného súdu, ako aj sťažnosť proti uzneseniu o nevyhlásení členov senátu, bude potrebné predložiť spis sťažnostnému súdu na rozhodnutie, čo spôsobí predĺženie rozhodovania o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby. Preto uvedený argument okresného súdu treba podľa názoru ústavného súdu zohľadniť v neprospech sťažovateľa, čo aj ústavný súd urobil pri svojom rozhodovaní o návrhu sťažovateľa na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

Napriek tomu ústavný súd rozhodol, že predovšetkým z dôvodu nedodržania imperatívu dostatočne rýchleho postupu zo strany okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T/34/2007 v súvislosti s rozhodovaním o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby boli porušené jeho základné práva podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ako aj jeho právo podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru.

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'učinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Podľa názoru ústavného súdu je vzhľadom na všetky spomínané okolnosti daného prípadu aj napriek konštatovaniu o nedodržaní postulátu rýchlosti rozhodovania vo väzobnej veci pre sťažovateľa dostatočnou satisfakciou vyslovenie porušenia jeho práv, a preto ústavný súd sťažovateľovi nepriznal finančné zadost'učinenie.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho právnym zastupovaním pred ústavným súdom advokátom JUDr. A. E., ktoré si vyčíslil za tri úkony právnej služby v celkovej sume 394,93 € (11 897,62 Sk).

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len

„vyhláška“), a to každý úkon po 98,59 € (2 970 Sk), t. j. spolu 197,17 € (5 940 Sk), čo spolu s režijným paušálom 2 x 5,91 € (178 Sk) (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 209 € (6 296 Sk). Keďže advokát je platcom dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“), uvedená suma bola zvýšená o DPH vo výške 19 % podľa § 18 ods. 3 vyhlášky a podľa § 27 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov. Trovy právneho zastúpenia vrátane započítania DPH a režijného paušálu boli priznané v celkovej sume 248,70 € (7 492,34 Sk).

Podanie právneho zástupcu doručené ústavnému súdu 26. júna 2009 nevyhodnotil ústavný súd vzhľadom na jeho obsah (absencia ústavnoprávneho aspektu) ako podanie relevantné na rozhodnutie vo veci samej, a preto odmenu zaň nepriznal.

Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 Občianskeho súdneho poriadku).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. júla 2009